

Druhý díl oceňovaného bestselleru *Třetí na řadě*

LHÁT SE NEMÁ

ALLISON BRENNANOVÁ

Drsná poušť.
Vražedný gang.
Začíná závod s časem...

Když v arizonské divočině začne z neznámých příčin hynout zvěř, dívka z místní univerzity se vydává sama pátrat do hor. Vzápětí je ale i ona nalezena mrtvá a tucsonská policie s vyšetřováním případu rozhodně nespěchá. Mobilní vyšetřovací jednotka, vedená agentem FBI Mattem Costou a svéráznou policistkou Karou Quinnovou, však zareaguje okamžitě.

Vyšetřovatelé do města dorazí v utajení a s cílem získat nová vodítka se infiltrují do rafinerie mědi. Důkazy, které tam najdou, je zavedou do nehostinné arizonské pouště.

Zdecimovaná krajina nepřestává vydávat svědectví o mnohem vážnějších zločinech – obchodu s bílým masem i dalších nevyřešených vraždách.

S narůstajícím počtem obětí vyšetřovatelům začne docházet, že tento případ je komplikovanější, než si původně mysleli. Není ale cesty zpět, hodiny tikají a agenti musí odhalit původce vražedného běsnění dřív, než přijdou o život další nevinní lidé... nebo oni sami.

„Vzrušující od samého začátku. Pokud máte rádi thrillery a detektivky plné nečekaných zvrátů, oceníte plejádu řešení, které vám Brennanová předloží, než konečně odhalí skutečné pachatele.“

– BookReporter

Allison Brennanová

LHÁT SE NEMÁ

Allison Brennanová

LHÁT SE NEMÁ

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

TELL NO LIES © 2020 by Allison Brennan

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S. A.

Translation © Hana Sichingerová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

ISBN 978-80-7625-636-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-635-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-207-3 (print)

*Tato kniha je pro Catherine Coulterovou.
Pomohla jsi ostatním autorům tolik, že pouhé děkuji snad ani nestačí.
Tvých rad, vstřícnosti i času si velice vážím nejen já,
ale i mnozí další spisovatelé.
Díky za to, jaká jsi.*

PROLOG

před dvěma měsíci
Tucson, Arizona

Na to, až se vyspí s Emmou Perezovou, čekal Billy Nixon snad celý život. Dobře, ne celý život. Dva a půl roku. Ale od chvíle, kdy se hned první den potkali na Arizonské univerzitě na přednášce mikroekonomie, mu to tak dlouho připadalo. Láska na první pohled je klišé a Billy až do oné chvíle podobným hloupostem nevěřil. Jeho rodiče byli rozvedení, starší sestra šla od patnácti z jednoho špatného vztahu do druhého a kamarádi si to rozdávali, jako by se na ně valila apokalypsa.

Vybavil se mu ale příběh o tom, jak se jeho prarodiče seznámili den předtím, než dědeček odjel do války v Koreji, jak si každý týden psali dopisy a jak se po třech letech dědeček vrátil domů a vzali se. Žili spolu padesát šest let až do dědečkovy smrti; babička zemřela o tři měsíce později.

Přesně tohle si Billy přál. Teda až na ten odchod do války.

Emmě trvalo dva roky, než v ní uzměl stejný pocit. Přátelili se. Oba s někým chodili (tedy Billy předstíral, že s někým chodí, protože nemohl s čistým svědomím svádět jinou dívku, když věděl, že o ni nestojí tolik jako o Emmu). Ale před třemi měsíci, když Emmě nevyšel odvoz domů do Denveru na vánoční svátky a on ji našel v slzách na

vysokoškolské koleji, se nabídl, že ji tam hodí, přestože pocházel z Tucsonu a bydlel s tátou, aby ušetřil peníze.

Najednou se na něho začala dívat jinak. Jako by se jí otevřely oči a ona v něm uviděla to, co on v ní. Od té chvíle byli nerozluční.

Ráno po prvním milování Billy věděl, že neexistuje jiná dívka nebo žena, se kterou by chtěl strávit zbytek života. Klidně si o něm myslíte, že byl romantik, ale Emma byla ta pravá. Začal šetřit na prstýnek. Končili třetí ročník, takže jim zbýval ještě rok studia, ale to nevadilo. Ve škole se mu dařilo, a tak pracoval při studiu na částečný úvazek. Na léto už měl domluvenou dobře placenou práci ve Phoenixu, kde mohl levně bydlet u sestry – přestože pomýšlení, že stráví dva měsíce s přecitlivělou, do sebe zahleděnou sestrou, ho moc netěšilo. A z představy, že by měl Emmu na dva měsíce opustit, byl nešťastný. Ale kdyby to udělal, měl by dost peněz nejen na prstýnek, ale i na to, aby si po studiích mohli pořídit byt. A příští jaro, až dokončí školu, by se z jeho letní brigády – možná – mohlo stát trvalé zaměstnání, což by znamenalo stabilitu. Něco, co zoufale toužil Emmě zajistit.

Emma se v posteli převalila a vzdychla. Miloval chvíle, kdy táta odjel mimo město a on měl dům pro sebe, protože na Emmině koleji neměli soukromí. Políbil ji na temeno hlavy. Myslel si, že ještě spí nebo se pohybuje na hranici snění těsně před probuzením. Ještě ani nezačalo svítat, ale jak by mohl znovu usnout, když měl v posteli nahou Emmu Perezovou?

„Billy?“ oslovila ho.

„Hmm?“

„Mohla bych tě o něco poprosit?“

„O cokoliv.“

„Potřebovala bych dnes odvézt na Mount Wrightson. Z patagonské strany.“

„Dobře.“

Zvláštní požadavek, ale Emma poslední dobou trávila v pohoří Santa Rita a jeho okolí hodně času. Studovala dvouobor ekonomie a environmentální vědy a k tomu pracovala na částečný úvazek v Arizonské agentuře pro zdroje a životní prostředí – AREA, jak se jí říkalo – státní agentuře pro ochranu životního prostředí.

„Kvůli práci, škole, nebo jen tak?“ zeptal se.

„Minulý týden jsme si s kurzem geologie udělali výšlap na Wrightson a prošli jsme část Arizonské stezky. Cestou jsem si všimla několika uhynulých ptáků. Profesor si myslel, že o nic nejde, ale mně se to nezdálo. Řekla jsem o tom šéfovi, ale Frank usoudil, že když si můj profesor myslí, že o nic nejde, tak o nic nejde. Ale nějak jsem na to nemohla přestat myslet, tak jsem se tam před pár dny vrátila. Jednu z uzavřených cest poslední dobou někdo používal. A našla jsem víc než desítku dalších uhynulých ptáků.“

„A co z toho vyvozuješ?“

„Zatím nevím, ale ptáci jsou vzhledem k jejich malé velikosti a metabolismu obzvláště citliví na kontaminaci ve vodě. Vzpomínáš, jak jsem ti před dvěma lety říkala, že šéf dostal anonymní dopis? Podepsaný *Znepokojený občan*, s poštovním razítkem z Patagonie? Autor dopisu tvrdil, že v okolí onemocnělo několik lidí a že místní zdroje vody jsou kontaminované. Frank vodu otestoval, ale nezjistil nic neobvyklého. Tak to nechal být. Nikdo ale nedokázal vysvětlit, proč ti lidé onemocněli.“

„Nezapomínej, že neexistoval důkaz, že by někdo opravdu *onemocněl*,“ namítl Billy. „Ten dopis poslal anonym. Mohl to být jen nějaký nespokojený šťoura. Informoval Frank o té stížnosti zdravotní středisko? Zkontroloval místní rafinerii mědi?“

„To ano,“ povzdechla si, až měl pocit, že mu něco uniká. „Před dvěma lety to bylo možná nepředstavitelné,“ pokračovala tónem, který Billymu prozradil, že tomu ve skutečnosti nevěří. „Ale teď mi můj instinkt napovídá, že se něco děje, a já chci vědět co.“

„Řekla jsi o těch uhynulých ptáčích šéfovi. A jemu přece věříš, ne?“

„Jo, ale mám dojem, že si o mně pořád myslí, že jsem nějaká objímačka stromů.“

„Určitě to tak vypadalo, když jsi hned po nástupu zpochybnila celý jejich proces vedení záznamů i to, jak Frank vedl původní vyšetřování.“

„Od té doby jsem se mu snad stokrát omluvila. Teď už vím, jakou práci dá správně vést záznamy a že AREA používá jeden z nejlepších systémů v zemi. Od Franka jsem se toho hrozně moc naučila. Opravdu věřím, že se jedná o něco vážného a že to dokážu. Chci mu jen obstarat fakta, Billy. A to můžu, jedině když se tam vrátím.“

Billy nesdílel Emminu vášeň pro životní prostředí, ale líbilo se mu, jak je přírodě oddaná a jak se stále učí a přizpůsobuje novým a měnícím se technologiím a myšlenkám.

„Na mě se můžeš spolehnout, ať máš v plánu cokoli,“ ujistil ji. Šel by za ní amazonskou džunglí, kdyby ho o to požádala.

„Bude krásně,“ dodala, jako by ho snad musela přemlouvat, aby pro ni něco udělal. „Chci se jen podívat na stezky poblíž místa, kde jsem našla to druhé hejno ptáků. A můžeme si udělat piknik a celý den si báječně užít.“

„Ty víš, že jídlem mě vždy uplatíš.“

Usmála se. „Můžu tě uplatit i něčím jiným.“ Pak ho políbila.

O hodinu později už slunce vystoupalo na oblohu a oni se stavili na snídani v městečku Sonoita jihovýchodně od Tucsonu, kde se křižují dálnice osmdesát dva a osmdesát tři. Emma celou cestu mlčela, dělala si poznámky a studovala topografickou mapu.

Při jídle mu ji i s poznámkami ukázala. „Když jsme minulý týden s kurzem našli ty mrtvé ptáky, byly to mexické sojky. A když jsem se tam pak vypravila sama, našla

jsem trogony. U obou jsem si vyhledala jejich migrační vzorce. Sojky jsou hojně rozšířené. Trogoni se vyskytují na mnohem menším území. A že by bezdůvodně padali mrtví z nebe, není pravděpodobné. Logický závěr tedy je, že se otrávil. V blízkosti místa, kde jsem je našla, nevidím žádnou velkou vodní plochu, ale v období dešťů se tady tvoří jezírko.“ Ukázala na ně.

Billy se sice v topografických mapách nevyznal, ale věřil jejím závěrům.

„Tohle jezírko a tenhle potok,“ ukázala znovu, „jsou přímo pod jednou z jejich migračních tras. Zvýraznila jsem i další sezónní toky, tady a tady.“

„Vypadá to jako obrovská oblast. Severně i jižně od dvaaosmdesátky? Jak to můžeme všechno projít za jeden den? Vedou tam silnice?“

„Půjdeme pěšky.“

Zamračil se. Turistika mu nevadila. Ale tohle vypadalo na třídní výšlap.

„Emmo, možná by sis měla znovu promluvit se šéfem, ukázat mu tuhle mapu a říct mu o svém podezření.“

„Ale zatím jsem nic nenašla – jen vodu na mapě!“

Do očí jí vhrkly slzy a Billy se vyděsil. *Nebreč, nebřeč, nebřeč.* „Dobře, tak co budeme dělat?“

„Jestli mi nechceš pomoci, Billy, tak to řekni.“

„Chci, Emmo. Jen potřebuju vědět, jaký je plán, a těm poznámkám v mapě nerozumím. Ani nevím, kam přesně jdu.“

„Tohle je město Patagonie, vidíš?“ Přejela prstem po jedné z cestiček, které vedly z Patagonie do hor. „A tady na severu je Mount Wrightson.“

Billy na vrcholu Mount Wrightsonu už jednou byl. Příroda a pěší turistika ho nebavily tak jako Emmu, ale rád trávil čas venku, a tak chodil na kurz ochrany přírody, aby získal povinné kredity z přírodních věd. Jeho představa pobytu venku zahrnovala hraní baseballu, volejbalu nebo ježdění na kole.

„Dobře.“

„Musíme se dostat tak do poloviny cesty na Wrightson. Našla jsem obslužnou cestu, po které dojedeme skoro až k výchozímu bodu stezky. Je to v pohodě?“

„Když myslíš,“ prohodil.

Zamračila se a znovu se podívala na mapu. Nesnášel, když ji rozesmutnil.

„Promiň,“ omluvil se. „Je to v pohodě.“

„Tobě se tam nechce.“

„Ale jo. Jen bych se nerad ztratil.“

Krásně se na něho usmála. „Drž se mě a neztratíš se.“

Tohle byl úsměv, který potřeboval. Vzal ji za ruku a propletl své prsty s jejími. „Věřím ti.“

„Výborně.“ Rychle ho políbila. Potom vyšli z bistra a znovu se vydali na cestu.

O několik hodin později Billy už tak klidný nebyl. Zaparkovali na konci nezpevněné cesty nedaleko výchozího bodu stezky v polovině jihovýchodní strany hory a od té doby šlapali drsným terénem. V krajině rostly tu a tam stromy, ale ne tak husté, hezké nebo zelené jako na vrcholu hory. Půda nebyla vyschlá – o to se postarala zima bohatá na sníh a následné tání –, takže se v oblasti špatně orientovalo a cesty, po kterých šli, nebyly udržované. Billy pochyboval, že to vůbec cesty jsou.

Až do oběda byl výšlap fajn. V poledne si udělali piknik, což byla vítaná pauza, protože se pomilovali a odpočinuli si uprostřed přírody. Nebylo tam úplné ticho – slyšeli ptáky, lehký vánek a šelest různých tvorů. Zaječí rodinka přehopsala jen pár metrů od nich, když leželi na dece, kterou Billy nesl s sebou. Potom navrhl, aby se vrátili k autu. Byl unavený, ušli už spoustu kilometrů a to znamenalo stejný počet kilometrů zpátky.

Ale Emma to nehodlala vzdát. Měl tušení, že ani neví, co přesně hledá, ale je přesvědčená, že když půjde dostatečně dlouho a dostatečně daleko, najde důkazy, kte-

ré podpoří její teorii, že se tu dělo něco nekalého, co zahubilo všechny ty ptáky.

A tak mlčel a následoval ji.

Ve čtyři hodiny odpoledne si Billy byl jistý, že se Emma ztratila. Zdálo se, že kličkují sem a tam po jižní straně hory Mount Wrightson. Zmáhala ho únava, a dokonce i ptáci ztichli, jako by se chystali uhnízdit na noc, i když do západu slunce zbývalo ještě několik hodin.

Zastavil se pod stromem, který byl vyšší než většina ostatních a poskytoval tolik potřebný stín. Bylo sice jen dvacet čtyři stupňů, ale z jasné oblohy na ně celé odpoledne pražilo slunce. Ještěže ho napadlo vzít s sebou opalovací krém, jinak by se už oba spálili.

Hodil na zem velký batoh, ve kterém nesl věci na piknik, deku, vodu, lékárničku a nouzové zásoby. O poušti věděl dost na to, aby se nevydával na túru bez dostateku jídla a vody alespoň na čtyřadvacet hodin. Musel mít jistotu, že budou v pořádku, i kdyby nenastartovalo auto, až se k němu vrátí. Takže měl vodu navíc – ale to Emmě neřekl. Byla jen pro případ nouze.

„Máme poslední láhve s vodou,“ oznámil. Zatímco Emma svých šest už vypila, on se hlídal, aby mu ještě dvě zbyly.

Jednu z nich jí podal. „Napij se.“

Napila se a vrátila mu ji. „Ještě třicet minut, zlato. Vidíš tohle?“ Ukázala na tu zatracenou mapu, kterou měl chuť rozcupovat na kousky, jenže si byl jistý, že bez ní by tu bloudili navždycky. „To je to velké sezónní jezero, o kterém jsem mluvila. Podle mapy do léta vyschne.“

Nechápal, jak může být tak veselá, když jemu je horko, je unavený a, upřímně řečeno, nudí se tu.

„Jak je to daleko?“

„Maximálně dvě stě metrů po téhle stezce. Možná tři sta.“

Díval se na ni a v duchu ji zapřísahal, ať se konečně rozhodne pro návrat.

„Klidně tady počkej,“ navrhla mu.

„Nevadilo by ti to?“

Usmála se, přistoupila k němu a políbila ho. „Ani trochu.“

Za dvacet minut se k Billymu vrátila. Tvářila se smutně a poraženecky. „Tak můžeme jít zpátky,“ oznámila.

„Příští víkend sem pojedeme znovu, co ty na to? Vezmeme si stan a jídlo a přespíme tu.“

Jeho návrh ji překvapil a vyvolal na její tváři úsměv. „To myslíš vážně?“

„Naprosto.“

Objala ho. „Miluju tě, Billy Nixone.“

Srdce se mu téměř zastavilo. „Taky tě miluju,“ řekl a přitiskl ji k sobě. Měl chuť tenhle okamžik zmrazit a prožívat ho znovu a znovu každý den svého života.

„Ve skutečnosti to máme k autu blíž, než si myslíš – obešli jsme ho kolem dokola. Nejdřív jsme šli na sever, pak na západ, pak na jih a teď jdeme zase na východ. Vrátime se na hlavní stezku a potom se na rozcestí vydáme doleva místo doprava a k autu to bude jen kilák a kousek.“

Ohromilo ho to; podcenil ji. Možná nebloudili tak, jak si myslel; možná to byl on, kdo měl špatný orientační smysl. Ale to nevadilo, protože Emma ho milovala a měli spolu zůstat už navždycky. Hluboko v srdci věděl, že s ním bude už napořád a povede ho.

Sjížděli z hor po cestě, která byla zpočátku samý výmol, ale jakmile se přiblížili k městu, zlepšilo se to. Zamířili na západ po dvaosmdesátce a cestou zpátky do Tucsonu se kochali výhledem. Emma si v mapě označovala místa, kudy už prošli, a najednou vzhlédla. „Mohl bys tady sjet?“

„Zase potřebuješ čůrat?“

„Haha. Ne. Vede tady pár starých cest na jih. Když se rozvodní potok Sonoita, voda stéká prudkými koryty do údolí. Letos bylo koncem zimy několik sněžných bouří. Chci si jen zběžně prohlédnout okolí – vrátíme se sem

příští víkend. Jestli narazím na něco, co mi napoví, že tu před několika týdny tekla voda, chtěla bych zajet nejprve sem. Nevadí? Prosím?“

Billy byl unavený, ale Emma ho milovala, a tak bez protestů odbočil z dálnice a nechal se navigovat. Jeli asi kilometr a půl po velmi hrbolaté nezpevněné cestě, dokud se nedostali k úzké pěšině. Autem dál nemohl – všude kolem rostly malé kaktusy, takže by s velkou pravděpodobností píchl.

Emma vystoupila a Billy ji neochotně následoval. Byla nadšená. „Vidíš ten hájek tam dole?“

Viděl. Vypadal spíš jako křovinatá houština, ale zeleňal se mnohem víc než celé okolí.

„Vsadím se, že je tam ještě voda. Je to na hranici oblasti, kterou ti ptáci migrují. Jen to chci zkontrolovat.“

„Vypadá to prudce a je tam dost kamenů. Vážně tam chceš jít?“

Políbila ho. „Vážně. Klidně zůstaň tady. Nezdržím se dlouho.“

„Deset minut.“

„Patnáct.“ Znovu ho políbila, nasadila si batoh a vydala se po pěšině.

Seděl vzadu na korbě auta a díval se, jak Emma schází dolů po strmém svahu. Pochyboval, že tuhle „cestu“ v posledních letech někdo použil. Ze svého místa měl výhled na několik tmavších oblastí s hustší a zelenější vegetací a tušil, že Emma má pravdu – do údolí po velkých bouřkách *určitě* stéká voda.

Emma byla krásná a chytrá. Copak by šlo ji nemilovat? Díval se za ní, dokud mu nezmizela v křoví.

Zamračil se. Měl jít s ní. Byl rozmrzelý jen proto, že měl hlad a byl unavený?

Žili tu dravci – kojoti, rysi, divoká prasata. Prasata dokázala být vyloženě nebezpečná, i když je člověk nijak neprovokoval. Nemluvě o tom, že pohoří hraničilo s ko-

ridorem, kterým se převáděli nelegální přistěhovalci. Billy chodil v prvním ročníku na hodiny trestního práva, kde se o tom mluvilo. A setkání s dvounohým predátorem ho nelákalo o nic víc než s predátorem čtyřnohým.

Co by to byl za chlapa, kdyby se nedokázal přemoct a nepomohl ženě, kterou miluje?

Popadl batoh a vydal se po pěšině, kterou šla Emma. Byl v docela dobré kondici, ale dnešní túra ho vyčerpala. Emma musela být zdatnější než on, protože za celý den skoro nezpomalila. Myslel na to, že potom pojedou k němu domů, osprchují se – možná by mohl Emmu přesvědčit, aby se osprchovala s ním – a pak ji vezme na večeři. Koneckonců měli co slavit: dnes si poprvé vzájemně vyznali lásku. Možná by mohli jít do El Charra. V Tucsonu to byla Billyho oblíbená mexická restaurace, ne moc drahé, a přitom skvělé jídlo. Vzali by si Uber, aby si mohli dát pár panáků.

Přál si, aby tam už byli. Zakručelo mu v žaludku a vtom zakopl, ale zachytil se a dopadl na zadek.

Byl v polovině kopce, když horské úbočí prořízl výkřik. Zbytek cesty po úzké kamenité pěšině běžel. „Emmo!“

Žádná odpověď.

Zakřičel hlasitěji. „Emmo! Emmo!“

Uklouzl, když pěšina prudce klesla k malému jezírku – tomu sezónnímu, které Emma nejspíš hledala. Krása jezírka obklopeného stromy a balvany byla v poušti tak nápadná, že si na zlomek vteřiny pomyslel, že je to přelud. Vzápětí ale dokázal myslet už jen na to, že Emmu uštkl chřestýš, spadla do vody nebo uklouzla a zlomila si nohu.

Na jeho opakovaná volání stále nereagovala.

„Emmo!“

Stál na břehu jezírka a zoufale po ní pátral. Hledal divokou zvěř, rysa, kterého mohla překvapit. Stádo prasat, které ji mohlo napadnout. Cokoliv.

Polekal ho pohyb po pravici a rychle se za ním otočil.

Ve stínu někoho zahlédl. Zavolal a přemýšlel, jestli se Emma neztratila a nevydala se špatným směrem. Ale ať zahlédl cokoliv, bylo to už pryč.

A vtom ji spatřil.

Emmino tělo leželo zčásti v jezírku a zčásti na břehu, dobrých sto metrů od něho, částečně zakryté výběžkem velkých kamenů. Doběhl k ní a padl na kolena. Na hlavě se jí leskla krev. Nejdřív ho napadlo, že uklouzla a uhočila se do hlavy.

„Emmo, jsi zraněná? Emmo?“

Neodpověděla. Pak uviděl krev na kameni o velikosti pěsti, který ležel na břehu jezírka. A na zadní straně její lebky nahmatal víc krve.

„Ne, ne, ne!“

Viděl, že se jí zvedá a klesá hrudník. Byla naživu, ale v bezvědomí. Vytáhl telefon. Žádný signál. Musel přivolat pomoc, ale nemohl ji tu nechat.

Zvedl ji a co nejrychleji ji nesl strmým svahem k autu.

Vrátil se na silnici a cestou zavolal na tísňovou linku. V Patagonii, která byla nejbliž, mu přijela naproti sanitka.

Ale to už byla Emma mrtvá.

1

*čtvrtek, 20. května
Tucson, Arizona*

Matt Costa, šéf nové mobilní vyšetřovací jednotky FBI se sídlem ve Washingtonu, trávil poslední měsíc ve své staré kanceláři v Tucsonu, aby vyšetřil dva případy, které spolu pravděpodobně souvisely: vraždu vysokoškolské aktivistky Emmy Perezové a možné nelegální ukládání toxických látek z měděné rafinerie, která byla největším zaměstnavatelem v městečku Patagonie.

Matt nepředpokládal, že případy vyřeší rychle – řekl svému šéfovi, že to potrvá šest až osm týdnů –, ale myslel si, že touhle dobou už bude mít víc informací. Popravdě řečeno začínal být nervózní.

Čím víc času uplyne, tím menší je pravděpodobnost, že najdou vraha Emmy Perezové nebo důkazy o nezákonném jednání rafinerie Southwest Copper.

Pokud se Southwest vůbec nějaké trestné činnosti dopouštěla.

Na otevřené dveře zaklepala Christine Jimenezová, zvláštní agentka pověřená řízením agentury v Tucsonu. „Právě dorazil maršál Wyatt Coleman. Poslala jsem ho do odpočívárny, aby si udělal kávu.“

Matt se podíval na hodinky – 11:00. Wyatt přišel přesně na čas. „Je tu Frank?“

„Ještě ne.“